

G. G. NEAMȚU.
Un discipol fidel al lui D. D. Drașoveanu

În toată cariera lui de profesor la Catedra de limba română de la filologia clujeană, G. G. Neamțu a reușit să continue în mod creativ pârția deștelenită de mentorul său. A avut aceeași pasiune a disecării fenomenului gramatical, privit din multiple perspective, fără să neglijeze logica aristotelică și cu preocuparea permanentă a dascălului de a fi totdeauna accesibil. În tot ce a făcut se putea vedea spiritul „german”. Nu am aflat printre colegii lui un intelectual mai pragmatic și mai punctual decât el. A scris puține cărți, dar ele îl reprezintă pe omul de știință, pe cât de documentat, pe atât de îndrăzneț, în probleme de sintaxă în special. Spre deosebire de alți confrăți de la catedră, nu-i disprețuia, ci îi aprecia pe lingviștii și gramaticienii din celelalte centre universitare.

Pe de altă parte, profesorul evada din când în când de la investigația științifică și nu se rușina să se dedice în timpul liber tâmplăriei, îndeletnicire practică din vremuri biblice! Dacă în probleme de sintaxă îl continua pe D. D. Drașoveanu, în tâmplărie îmi amintește de pasiunea pe care a avut-o celebrul lingvist german Gustav Weigand, profesorul lui Sextil Pușcariu. În atelierul acestuia de tâmplărie, lingvistul de la Lipsca lucra mobilele trebuincioase pentru sala de seminar din vecinătatea locuinței sale. Cine a intrat în biroul lui G. G. Neamțu de la facultate sau în cel de acasă (de pe strada Decebal) și-a dat seama cu ușurință de ardeleanul gospodar, preocupat mereu să-și creeze un mediu natural confortabil și util. De aceea îl admiram. Nu-i plăcea deloc să-și risipească timpul. Când planificam o inspecție de gradul I sau un examen de definitivat, își deschidea agenda și-și respecta totdeauna promisiunea. L-am surprins de câteva ori aprofundat în cercetarea științifică. Stăruia îndelung, înmulțindu-și fișele și nu-ți permitea să-l conturbi, punându-ți răbdarea la încercare. Însă, când găsea soluția problemei cercetate, își exprima cu atâta logică argumentele, încât nu am întâlnit pe cineva care să-l contrazică în chestiunea gramaticală aprofundată.

În altă ordine de idei, mi-a plăcut totdeauna să merg cu G. G. Neamțu la inspecții pentru acordarea gradului didactic I, însoțindu-l în multe școli de pe cuprinsul Transilvaniei. Prefera să mergem în vestul țării, aproape de Satu Mare, el fiind din acea margine a țării. Când călătoream cu mașina, își scotea capul pe geam pentru a inspira curentul acela care băntuia peste câmpia vestică. I-am spus atunci că el se aseamănă cu viețuitorii din pusta vecinilor și nu e familiarizat cu spațiul mioritic, cum eram noi, cei născuți în satele din centrul Transilvaniei. Nu s-a supărat deloc și a recunoscut diferența dintre noi.

În calitate de referent al lucrării de grad, G. G. Neamțu avea referatul scris pe niște fișe mici ca biletele de bancă, manieră moștenită, probabil, de la

D. D. Drașoveanu. Întâi trecea în revistă toate capitolele tezei și sublinia părțile ei cele mai realizate. Apoi conținutul lucrării era „purecat” cu acel talent al analistului căruia nu-i scăpa nimic: nici o virgulă, nici un acord greșit, nici o eroare în trimiterile bibliografice. Ideile candidatului erau raportate la cărțile și teoriile gramaticale ale clujenilor, bucureștenilor și ieșenilor, așezându-l astfel pe acesta la catedra școlii unde predă și retezându-i eventualele veleități de „nemaipomenit” gramatician! G. G. Neamțu era totdeauna adeptul unui echilibru între laturile pozitive ale tezei, fără să neglijeze erorile și superficialitatea candidaților, pe care le sublinia în limbajul lui sec și argumentat, care tăia dreptul la replică.

*Universitatea „Babeș-Bolyai”
Facultatea de Litere
Cluj-Napoca, str. Horea, 31*